

[Arne Melchior]

lutabalancen og for beskæftigelsen samtidig, hvis vi bare købte nogle ganske få procent mere af de varer, vi indkøber til os selv og hinanden, af dansk oprindelse, så ville disse problemer kunne løses.

Jeg skal om dette emne bringe et citat, som jeg saksede for nylig i Berlingske Tidende. Det er af den noksom bekendte lektor Mette Koefoed Bjørnsen, der skriver følgende:

»Gennem en lang årrække har det danske samfund haft et alvorligt økonomisk problem: Vi bruger mere, end vi præsterer, eller sagt på en anden måde: vi lader andre præstere en del af det, vi forbruger, og det sker på kredit. Disse andre arbejder i udlandet. En del af den beskæftigelse, der er knyttet til danskernes forbrug, har vi således skabt i udlandet. Dette forhold har givet os et ubehageligt dobbeltproblem – ledighed for op mod 10 pct. af den danske arbejdsstyrke kombineret med en stor og stigende gæld til udlandet.«

Jeg har villet anføre denne autoritet for denne betragtning. Det er en uimodsigelig sandhed, at det forholder sig sådan, og vi har alle – jeg håber, det kan nå uden for dette hus' mure – et medansvar for, at vi får rettet op på disse forhold, således at mere af den beskæftigelse bliver dansk, og således at vor valutabalance, der jo for de fleste er en landsby et fjernt sted i Sibirien, bliver borgerne mere nærværende, altså hvor vigtigt det er, at vi samlet ikke skylder mere, end vi kan producere.

Men danskerne mangler her en indfølelse, en forståelse, som svenskerne, japanerne og tyskerne har, nemlig den, at den enkelte families økonomi er en del af hele landets økonomi. De fleste siger: Det, jeg køber, har jeg selv tjent til, eller jeg har lånt til det, og det må være en sag mellem mig og skattevæsenet og mellem mig og min kone og mine kreditorer. Hvis man har tjent godt, og hvis man har betalt sine offentlige ydelser i henhold til loven, lyder det jo meget logisk at sige, at det kan jeg tillade mig, men dér ser man altså bort fra, at den enkelte borgers og families og virksomheds økonomi er en del af hele landets økonomi, som vi før eller senere i fællesskab bliver stillet til regnskab for. Vi slipper ikke for dette, for vi kan ikke blive ved med at forøge vor udenlandske gæld. Hermed være intet ringeagtende sagt om importører af varer eller om mennesker, der forelsker sig i et bestemt mønster eller en bestemt smag

og derfor skal købe noget udenlandsk. Selvfølgelig skal vi have frie grænser, selvfølgelig skal vi ikke have tredivernes tilstande genindført, men det er på høje tid, at hele Danmark bliver bevidst om sit medansvar og sin mulighed for at rette op på dette meget væsentlige problem.

I denne forbindelse er det af afgørende betydning, at regeringens erhvervsfremmeplan, som nu er gået igennem Tinget, satser meget bevidst på eksport. Det har generet mange, at den satser stærkt på store virksomheder, for vi plejer jo at citere med en vis tilfredshed, fordi det naturgivent passer os, når amerikanerne siger: Small is beautiful. Men det er en kendsgerning, at det ikke er de små virksomheder – i hvert fald ikke før de bliver større – som skaber den eksport, der er aldeles nødvendig for balance i den danske husholdning.

Jeg skal i denne forbindelse heller ikke denne gang undlade at nævne turismen. Der er mange forskellige forudsigelser om, hvordan det vil gå med vor eksport, det være sig af industrivarer, af landbrugsvarer, af fiskerivarer etc. Jeg håber, det vil gå godt for dem alle, men samtlige prognoselæggere i samtlige lande er enige om, at i hvert fald turisterhvervet har en meget betydelig stigningstakt, altså en meget betydelig udvikling, hvad antallet af turister angår, længden af deres turisme og altså de økonomiske følger, den får.

Dér kan jeg ikke helt finde det svar, som turistminister Nils Wilhjelm har givet hr. Jimmy Stahr forleden dag om, hvilke midler der vil være til rådighed for dette afgørende vigtige erhverv, og jeg håber, vi i løbet af samlingen kan få drøftet dette nærmere.

Lad mig slutte af med at sige, at der også efter den økonomiske aftale, der har ført frem til finanslovsforslaget, har blæst vrede toner fra den yderste højrefløj. Jeg tænker bl.a. på dagbladet Børsen, som dagen efter indgåelsen af disse aftaler, ligesom det skete tidligere i samlingen, begyndte at trompetere meget stærkt imod det, der her var på vej til at blive skabt, og som nu færdiggøres.

Det er nødvendigt at erindre sig, at »politik er læren om det mulige« – sådan hedder nemlig det originale citat – og det har ikke været muligt og derfor heller ikke ønskeligt at forsøge på anden måde, end som tingene er blevet grebet an. Enhver anden løsning ville have været ringere for eksporten og for stabiliteten, både den økonomiske og den politiske.